

Đề bài:

Em hãy kể lại *câu chuyện cảm động* nói về tình bạn mà em được chứng kiến trong thời gian học ở cấp I.

Bài làm

Hà mãi nhìn theo màu áo của Mai và nói thầm trong bụng: “Mai ơi! Kể từ đây chúng ta mãi mãi xa nhau rồi”. Hà bước trên con đường làng quen thuộc. Hai bên đường hàng phi lao đang rì rào ca hát. Trời hôm nay thật là đẹp. Trời xanh ngắt không gợn mây. Ánh nắng vàng rải nhẹ xuống con đường quanh co như một dải lụa khiến Hà càng nhớ đến Mai biết bao nhiêu.

Người bạn đó không phải học cùng trường, cũng không phải học cùng lớp mà Hà quen trong một trường hợp đặc biệt.

Cứ vào mỗi chiều đi học, Thu Hà thường trông thấy một cô bé quần áo rách rưới đi bán bỏng ngô. Và như vậy chiều nào Hà cũng gặp. Một hôm trời mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm nhưng cô bé kia vẫn đi bán bỏng. Thấy cô bé bán bỏng áo quần ướt sũng, Hà liền đi sát lại kéo áo mưa che cho bạn và cũng từ giờ phút đó hai người quen nhau. Hôm ấy Hà vừa đi vừa hỏi:

– Bạn tên gì? Sao hôm nào bạn cũng đi bán bỏng ngô như vậy?

Bạn kia rung rung nước mắt trả lời:

– Minh tên là Mai, vì nhà quá nghèo, bố là liệt sĩ chống Mỹ, nhà đông anh em mình phải đi bán bỏng để kiếm tiền mua sắm quần áo và đồ dùng học tập.

Thực tình nhà của Hà cũng chẳng hơn gì nhà Mai. Hà chợt nhớ đến mình có một chiếc áo bông ông nội vừa mới tặng. Không nghĩ gì nữa, tối hôm ấy, Hà đưa ý kiến trao đổi với bố. Sau ít phút đắn đo suy nghĩ, bố Hà đồng ý. Hôm sau, Hà đem ý kiến trao đổi với Mai nhưng Mai đã từ chối.

– Cảm ơn bạn nhưng mình muốn tự cố gắng lao động và từ đó mà mua sắm lấy!

Cũng từ đây Hà không còn thấy Mai còn đi bán bỏng ở con đường này nữa. Hà cứ mong gặp được Mai một lần nhưng... quả là khó. Một hôm vào mỗi thời gian sau này, Hà mới bất ngờ được gặp lại Mai trong kì đi thi học sinh giỏi thành phố. Hà thấy Mai ăn mặc tinh tươm đang chạy tung tăng trên sân trường. Hà vui sướng chạy lại ôm chầm lấy Mai. Đôi bên ôm riết lấy nhau tưởng chừng như không thể rời nhau ra được. Họ chuẩn bị chạy vào phòng để chuẩn bị cuộc thi. Hà ngồi sau Mai hai hàng ghế. Phần đầu của bài thi Hà làm được rồi, nhưng đến một bài toán khó Hà suy nghĩ nhưng suy nghĩ mãi không được. Trán Hà lấm tấm mồ hôi. Hà nhìn lên thấy Mai đang viết lia lịa. Hà cố đọc lại bài toán và tập trung suy nghĩ nhưng vẫn chưa tìm ra lời giải. Bỗng từ đâu cục giấy vo tròn được ném thẳng trước mặt bàn Hà. Cục giấy từ từ trôi xuống lòng Hà và Hà thấy Mai nháy mắt như ra hiệu cho Hà một cái. Hà hiểu ý định nhặt lên xem nhưng chợt nhớ đến chuyện ngày trước trong dịp mới quen nhau, Hà nhớ Mai đã

từng nói “Cám ơn bạn... nhưng mình muốn tự tay làm việc để mua sắm áo mới và đồ dùng học tập”. Hà không nhặt nữa mà cho cục giấy từ từ lăn xuống đất. Hà cố đọc kĩ lại đề toán và cuối cùng cũng tìm ra được lời giải. Hà viết một mạch. Vừa lúc Hà làm xong xuôi các bài thi cũng là lúc tiếng trống vang lên hồi dài báo hiệu hết giờ thi. Ra về cố đi lại gần Hà, Mai nhẹ nhàng nói với bạn:

Bạn này thấy bạn lúng túng mình muốn giúp bạn. Nhưng bây giờ nghỉ lại, mình thật sự hối hận. Tốt hơn hết là chúng ta hãy tự đi bằng đôi chân và trí óc của mình.

Hai bạn sánh bước bên nhau. Trời như xanh và trong hơn.

(Những bài văn được giải cao)